

німецький філософ права // Проблеми філософії права. – 2004. – Том II. – С. 33-48).

Радбрух був противником смертної кари. «Вирішальні аргументи проти смертної кари, – пише Радбрух у «Філософії права» (1932), – слід шукати не в філософії права, а в аргументах вищого рівня, які розкривають глибинну, суть цього явища: проти її допустимості – в етиці та релігії, а проти її необхідності – в доказах, заснованих на статистичних даних і досвідчених даних психологічного характеру.

Хотілось б, щоб кримінальне право стало розвиватися інакше, ніж досі, і щоб поліпшення кримінального права вилилося не в «покращення» кримінального права, а у виправно-охоронне право, яке краще, ніж кримінальне право, і яке стало б мудріше і людяніше його»(Філософія права. – Пер. с нем. – М.: Междунар. отношения, 2004. – 184, 189 с.).

Аналізуючи роботи та погляди Радбруха, можна зробити висновок, що на етапі реформування української кримінально-правової системи в цілому, вони мають визначальне значення як для науки кримінального права.

Загалом Радбрух та його праці показують наскільки багатогранним та впливовим може бути розмах філософсько-правової думки не тільки у формі чистої філософії, але й галузевих юридичних науках та практиці права. (Бігун В. С. Густав Радбрух – видатний німецький філософ права // Проблеми філософії права. – 2004. – Том II. – С. 33-48).

Пімонов Г. П.

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
здобувач кафедри кримінального права*

ОБ'ЄКТИВНІ ОЗНАКИ «КРАДІЖКИ ПРИВАТНОСТІ» У ПРАВІ США

Стаття 8 Конвенції «Про захист прав людини і основоположних свобод» особливо підкреслює: «Кожен має право на повагу до свого приватного і сімейного життя, до свого житла і кореспонденції». З цього приводу кримінально-правовий захист посягань на приватність особи сягає особливого значення. Так, відомо прагнення Європейської спільноти створити єдиний склад злочину «крадіжка приватності» на теренах союзу. Це не тільки надає можливості поступового наукового обговорення цієї проблеми і в українській юридичній літературі, починаючи із системних передумов криміналізації діянь проти особи та її прав та фундаментальних свобод, закінчуючи юридичним аналізом складу злочину та відповідних заходів кримінально-правового впливу на правопорушників, які його скоїли, але наполягає на такому підході.

У сучасній доктрині значне місце займає дослідження питань захисту особистості, її прав та свобод. Взагалом питання посягань на приватне

життя та фінансовий стан особистості які у західній літературі охоплюються поняттям крадіжка приватності було розглянуто у працях Горпинюк О. П., Курмана О. В., Лисодеда О. В., Мойсика В. Р., Смаглока О. В., та інших вчених, які так чи інакше торкалися проблеми шахрайського заволодіння майном засобами викрадення ідентичності. Але незважаючи на досить поширений обсяг робіт з цього приводу, безліч питань залишаються відкритими. Насамперед це стосується проблеми аналізу об'єктивної сторони складу злочину крадіжка приватності (identity theft), як кримінального правопорушення, що пов'язане із незаконним заволодінням та/або використанням персональної інформації.

Термін «крадіжка приватності» охоплює широкий перелік діянь, відносно яких можна казати о необхідності додаткової кримінально-правової охорони. Це пов'язане як із послідовним розвитком сучасних технологій, так і поширенням використання електронних відомостей про особу у різноманітних галузях. Крадіжки приватності пов'язані із організованою злочинністю та тероризмом. Фальшиві посвідчення особистості чи крадіжки інформації самі по собі є злочинами, проте саме вони є також предикатами незаконної міграції, торгівлі людьми, відмивання коштів, незаконного обігу наркотиків, шахрайства з фінансовими ресурсами.

Сам термін «крадіжка приватності» виник у кримінально-правовій доктрині США з метою опису специфічних видів кримінальної активності репрезентації злочинця як іншої особи. Тобто злочинець привласнює інформацію або документи як належать іншій особі (прізвище, дата народження, ідентифікаційний код, номер соціальної страховки, номер паспорту, комп'ютерні коди, чи інші носії інформації про особу, та використовує їх, видаючи себе за жертву злочину.

Крадіжка приватності є достатньо поширеною формою кримінальної практики у США. За даними дослідження Федеральної торівельної комісії 9,9 мільонів жертв злочинів, пов'язаних із крадіжкою приватності, було зареєстровано в США.

За даними американських дослідників крадіжки приватності можуть бути розподілені на декілька груп. Серед них:

- Клонування ідентичності, за яким хтось бажає якимось чином змінити характеристики своєї особистості на ті, що належать іншій особі (нелегальні імігранти, особи, які бажають стати анонімними по особистим мотивам), або хтось видає себе за іншу особу у соціальних мережах з метою спілкування, сексуальних девіацій, тощо;
- Шахрайське використання приватності з метою отримання кредитів та інших преференцій з використанням вкрадених ідентифікаційних даних чи вкрадених даних кредитних карток, сплати адміністративних штрафів, тощо.

- Комбіноване (синтетичне) використання приватної інформації (у США це частична підробка документа, пов'язана із внесенням підроблених даних про особистість у подільний документ).

- Незаконне використання приватної медичинської інформації для отримання медичинських послуг чи ліків за певними преференціями чи знижками.

- Незаконне використання персональних даних про особу дитини для використання особистих даних неповнолітніх з корисливою метою.

- Незаконне використання даних про юридичну особу з метою шахрайського заволодіння майном чи майновими правами.

Як бачимо, значна частина діянь, що аналізуються, охоплюється диспозиціями певних норм Кримінального кодексу України. Проте необхідна подальша робота щодо виявлення особливостей та можливостей криміналізації даного виду правопорушень в українському законодавстві

Пілявська Л. М.

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
здобувач кафедри кримінального права*

КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА ВИНИ У ПРИЧЕТНОСТІ ДО ЗЛОЧИНУ

Причетність до злочину є одним із найскладніших кримінально-правових інститутів. Сьогодні складається ситуація, коли відсутнє нормативне закріплення поняття причетності, недостатнім є вивчення даного явища, що призводить до помилок у застосуванні на практиці і викликає проблеми при кваліфікації діянь.

Дослідженням кримінально-правового явища причетності до злочину займалися Утевський Б. С., Піонтковський А. А., Вишинський А., Гнетнев М. К., Сережкіна К. Н., Остапик Я., Лемешко О. та ін. Але на сучасному етапі розвитку доктрини кримінального права в Україні все ж залишаються не вирішеними ряд питань, пов'язаних із законодавчим закріпленням причетності до злочину, дискусійними моментами є визначення видів причетності, встановлення відповідальності за такі діяння, виділення в окремий інститут, встановлення чітких критеріїв розмежування між причетністю та співучастю у злочині.

Так, причетність до злочину – це винне діяння, суб'єктивно не пов'язане зі злочином, що вчиняється іншою особою (особами), яке не є складовою частиною об'єктивної сторони основного злочину, не знаходиться в причинно-наслідковому зв'язку з таким злочином, не містить єдності злочинного наміру та мети. Видами причетності до злочину являються заздалегідь не обіцяне приховування злочину, злочинця та наслідків злочину, заздалегідь не обіцяне придбання чи збут майна, здобутого